

Írta: Erdély ma

2005. augusztus 07. vasárnap - Módosítás: 2005. augusztus 07. vasárnap

Fotó: Kovács László 2005.

Fotó: Kovács László 2005. augusztus 6. Keresem a szót, keresem a hangot, hogy az Illés együttes csíkszeredai koncertjéről írni tudjak, hiszen magam sem tudom: Miért hagytuk, hogy így legyen? Nem rajtunk múltott, és nem is az Illés együttesen, hogy eddig sosem zenélt Erdélyben. Negyven évet vártunk erre a találkozásra, idős és fiatal, generációk, akik a zenekar fennállása alatt sok mindent átéltek, megszülettek, megöregedtek, felcseperedtek, kamaszodtak, lázadtak, szerettek, csalódtak, sírtak, fájtak, nevettek. Sok kérdést már megoldottunk, nem volt soha ilyen jó dolgunk – énekelték százezren Csíkszereda főterén, ahol először és utoljára lépett az erdélyi közönség elé a legenda, az Illés együttes. Zuhogó esőben mondtuk, hogy „nem volt soha ilyen jó dolgunk”, és őszintén hangzott. Néhányan évtizedek óta várunk a pillanatra, hogy szemtől szembe lássuk azokat, akiknek dalai túléltek megannyi

rendszerváltást, sőt, ők maguk formáltak nemzedékeket. A zene nem ismer határokat, közhely, ám igaz. Megérint egy nemzetet a maga szépségével, összetartó erejével, amire nem képesek azok, akiknek ez a dolguk. Egy nemzet és több nemzedék dala lett: „Azt hiszed, hogy nyílik még a sárga rózsa, azt hiszed, hogy hallgatunk a hazug szóra...” Sokan tudjuk, volt olyan, amikor még kis srácokként nekünk nem volt szabad őszintén hazudni, könnyezve nevetni és mit tehattünk mást, néha furcsa hangulatban az utcát jártuk egymagunkban. Alkalomadtán, titokban, füstös házibulikban kiénekeltük, ami nyomta a lelkünket: „Érzem, azt, hogy nincs ez rendben így...” A névadó Illés Lajos, Bródy János és a három Szörényi: Levente, Szabolcs és Örs elhozta nekünk azokat a dalokat, amelyek a lélekszorító időkben is erőt adtak az erdélyi fiataloknak kitombolni magukból egy rendszer fojtogató igazságtalanságát. És bizony volt olyan, hogy ránk szólt a házmester, néha meg is fenyegetett, de a dalt nem tudták kiölni belőlünk. Hiszen évtizedek múltán, 2005 augusztusában Csíkszereda főterén több ezren ott álltunk, áztunk, fáztunk, de mit számít az, ha együtt lehattunk az Illéssel. Ugyan eljárt az idő fölöttünk is, fölöttük is, és egész más most ez a világ, de a dal, a szó, az érzés megmaradt örökre. Tudjuk, Little Richard, Illés, sohasem lehetett valamikor rock and roll nélkületek, és ma sincs. Igazi csoda, amikor énekeltek, „hogya hallom én, minden az enyém, sikítani akarok”... És tízezrek sikítottak Csíkszeredában. Talán Pásztory Zoli is hallotta, hogy kívánsága teljesült, az Illés ugyan nélküle, de eljött Erdélybe, eljött közénk, és tanítványa is felnőtt a feladathoz, amit rá szabtak a doboknál. Pörgött a dob, szólt a gitár, a harmonika, a billentyűket leütötte Illés Lajos, elhangzott a dalban, hogy „Értsd meg nekem is fáj, de el kell, hogy mennem”. És hiába szólt tízezrek ajkáról, hogy: Ne menj el!, az Illés együttes szép búcsút vett az erdélyi közönségtől. Zenélt először és utoljára, nekünk, nálunk. Együtt énekelhettük velük: By, by London, good by. De a magunk egyszerû módján köszönjük meg: Isten veled, Illés. Csak a magam nevében beszélhetek, amikor a holnapokra gondolok, és az jut eszembe: „A hosszú úton velem leszel, mindig, szerelmesen”. Nagy Zsuzsanna